

**«FORJARAN RELLES DE LES SEVES ESPASES
I FALÇS DE LES SEVES LLANCES» (Is 2,4)**

**Missatge del sant pare Lleó XIV
per a l'XI Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació
1 de setembre de 2026**

Benvolguts germans i germanes,

Nostre Senyor Jesucrist va venir perquè tinguem vida i en tinguem a desdir (cf. Jn 10,10). Aquest regal de vida jeu just en el cor de la nostra missió com a deixebles i de la nostra crida comuna a construir una civilització de l'amor. Com podem observar, en aquesta Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació se'ns convida un cop més a contemplar el do de la vida i a apreciar la terra que la sustenta, ja que són formes tangibles de lloar el nostre Creador.

Actualment som testimonis de múltiples crisis i d'un gran sofriment humà. Al mateix temps, sembla com si l'alteració de l'equilibri harmònic de la creació s'estigués accelerant. Aquests fenòmens no estan dissociats; són una única apel·lació per a la sanació i la pau que brolla d'un món ferit.

El Déu de la vida, revelat en Jesucrist, ofereix una pau que el món no pot donar: «Us deixo la pau, us dono la meva pau» (Jn 14,27). Aquesta pau no és ni superficial ni periple, brolla de l'amor perpetu de Crist i del seu interès per cada persona humana.

Això no obstant, aquesta promesa de pau contrasta notablement amb les realitats que veiem a moltes parts del món. El profeta Isaïes va parlar d'una època en què les nacions «forjaran relles de les seves espases» (Is 2,4), transformant el que destrueix la vida en allò que la sosté. Però avui, sovint som testimonis del contrari, perquè els esforços continuen centrant-se en la violència i en la guerra.

La guerra deixa ferides que s'estenen molt més enllà del camp de batalla. Cobra vides, desintegra les famílies i força milions de persones a abandonar les seves llars, augmentant la por, la injustícia i la divisió (cf. *Gaudium et spes*, 77-82). La guerra a més deixa una destrucció social i ecològica que perdura durant generacions. Encara més, la interacció entre conflictes armats i la degradació ambiental sovint crea cercles viciosos que destrueixen ecosistemes, contaminen recursos essencials, com l'aire i l'aigua, i disminueixen la seguretat dels aliments. Això genera pobresa, desigualtat i nous conflictes socials que poden contribuir al ressorgiment de conflictes futurs.

A part d'això, la guerra crea lesions que perjudiquen tot l'entramat de la vida, malmetent no sols individus i comunitats, sinó la seva àmplia xarxa de relacions amb la família humana sencera, així com la seva harmonia amb la creació. Això posa de manifest un fracàs més profund quan es tracta de viure a imatge i semblança de Déu, de respectar la vida i de cuidar la terra que se'ns ha confiat. No és només un fracàs polític, sinó també moral i espiritual. La guerra, arrelada en desitjos distorsionats i en el mal ús de la llibertat i el poder humans, constitueix un antitestimoni de l'Evangeli de la pau.

Les crisis mencionades anteriorment no sols exigeixen responsabilitat sinó també una conversió del cor que rendeixi fruits en una fidelitat més profunda a Déu, en l'amor mutu i en el respecte pel do de la creació. De fet, les discòrdies que presenciem en el món, com

la violència, la injustícia i el dany ecològic, no resulten simplement d'estructures o sistemes imperfectes; són el «síntoma d'una dicotomia profunda arrelada en la humanitat mateixa» (*Gaudium et spes*, 10). En efecte, el cor humà resulta ser el lloc on es porten a terme les batalles més dures i on es revela la nostra condició caiguda. No és sols la seu de les emocions, sinó que és el centre de la persona —on convergeixen la raó, els desitjos, la voluntat i la consciència. És aquí on lluitem amb els nostres desitjos contradictoris entre l'amor i la indiferència, la veritat i la il·lusió, la justícia i la injustícia (Jm 1,14-15). Els danys de la guerra i el deteriorament de la terra estan, doncs, profundament vinculats amb la condició del cor humà. Els conflictes que turmenten la humanitat, de diverses maneres, són l'expressió exterior de la discòrdia i divisió interiors. Quan el cor està distorsionat, les relacions pateixen i les estructures que construïm comencen a reflectir aquest desordre.

El papa Benet XVI ens va recordar que «els deserts exteriors es multipliquen en el món, perquè s'han estès els deserts interiors» (Homilia en el solemne inici del ministeri Petri, 24 d'abril de 2005). Això ens crida a reconèixer que el que està arruïnat en el nostre entorn, d'alguna manera també ho està dins nostre. Per a construir una societat pacífica, hem de reformar no sols estructures, sinó renovar els nostres cors. Les causes subjacents del conflicte i l'explotació de la creació provenen d'una crisi ètica i cultural, així com d'una pèrdua del sentit dels límits, del desig de dominació, de la cerca del benefici immediat i de la incapacitat de reconèixer la dignitat donada per Déu a cada persona humana.

L'adagi profètic «forjaran relles amb les seves espases» (Is 2,4) no és, doncs, només una visió que ateny les nacions, sinó una crida a cada persona. Ens convida a transformar la ferida en vida. Malgrat això, aquesta transformació no pot ser portada a terme per mitjà d'un simple canvi extern, sinó que requereix, a través de la nostra cooperació amb la gràcia de Déu, una conversió personal i col·lectiva més profunda —un retorn a Déu, que reordeni els nostres desitjos, guareixi les nostres ferides i ens ajudi a créixer en la virtut.

Sense aquesta transformació interior, la pau romandrà fràgil i serà efímera. Però allí on els cors es renoven, comencen a obrir-se noves possibilitats. Allò que ha estat utilitzat per a la destrucció pot ser redirigit cap a la vida: a la cura dels pobres, al suport alimentari dels famolencs i a la cura de la creació. Aquest és el camí de la conversió ecològica autèntica, on els efectes del nostre encontre amb Jesucrist es fan evidents en la nostra relació amb el món que ens envolta (cf. Francesc, *Laudato si'*, 217). La pau, doncs, comença en el nostre cor i es projecta cap a les nostres relacions, les nostres comunitats i el món en el seu conjunt.

Malgrat que els desafiaments que tenim encara són enormes, Déu no ens deixa sense els mitjans per a guarir i transformar. En comptes de les armes bèl·liques, el Déu de la pau ens omple de força per a guarir, per a reconciliar i construir una civilització de l'amor. En aquest sentit, som cridats a la cura dels múltiples "ecosistemes" que ens han estat confiats: els ecosistemes de la creació, de les relacions humanes i del cor humà mateix.

Imaginem un món en què els esforços que actualment s'inverteixen en la guerra fossin dirigits al desenvolupament humà integral, al combat de la pobresa, a la protecció de la dignitat humana i a la reconciliació de les persones que estan dividides. Un panorama així reflecteix la fe en la vinguda del Regne de Déu.

Els autèntics instruments per a la construcció de la pau no són les armes destructives, al contrari, ho són la veritat, el diàleg, la paciència, la bondat, la justícia, la misericòrdia, la comprensió, la cura i l'amor. Aquests instruments brollen dels cors formats per l'Evangeli

i sostinguts per la gràcia de Déu. Només aquestes qualitats tenen el poder de transformar individus, renovar comunitats i guarir les ferides del nostre món.

Estimats germans i germanes, és clar el camí que tenim per davant, malgrat que no sigui fàcil. Som cridats a deixar que els nostres cors siguin renovats, de tal manera que afavorim la pau i la cura de la creació. La Sagrada Escriptura ens diu que vetllem el nostre cor, perquè tot allò que fem surt d'ell (cf. Pr 4,23).

Si assumim aquesta tasca amb humilitat i fe, ens convertirem en col·laboradors de l'obra renovadora de Déu. Avançarem a poc a poc però de manera ferma, del desert al jardí, de la divisió a la comunió i de la violència a la pau.

Que el Senyor ens concedeixi la valentia per a recórrer aquest camí, per tal que, en el nostre temps, amb les espases realment es forgin relles, que la promesa de l'Evangeli arrelhi en el nostre món i que la pau de Crist regni sobre tota la creació.

Lleó pp. XIV

Vaticà, 15 d'agost de 2026, Assumpció de la Santíssima Verge Maria